

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 - LHOTCE

Číslo 4 – Červenec 2007

AŽ SE VAŠEHO SRDCE DOTKNE BOŽÍ LÁSKA

Biskup Karel Herbst biřmoval na Lhotce

O třetí velikonoční neděli 22. dubna udílel v našem kostele svátost biřmování – jako přímý nástupce apoštolů, jak v úvodu mše svaté připomněl otec Bedřich Vymětalík – pražský pomocný biskup Karel Herbst SDB. Biřmování byli: ekonom Josef Guba, ekonomka Charity Zuzana Králová, Anežka Štěpánková, v domácnosti, ekonom-analytik Petr Tesárek, ředitelka lhotské Církevní mateřské školy Studánka Ivana Valtrová, grantová pracovnice Blanka Strouhalová a studenti a studentky Václav Burian, Jan Tesař, Veronika Váňová, Klára Frühaufová, Kristýna Šárková, Tereza Šilhavá, Kateřina Strouhalová. Otec biskup v homilii navázal na první čtení ze Skutků apoštolů (5,27–32.40–41), na druhé čtení ze Zjevení svatého Jana (5,11–14) a na evangelium podle Jana (21,1–19):

Přísně jsme vám zakázali, že v tom jménu nesmíte učit, připomenul K. Herbst nejprve ještě jednou varování velekněze vyslyšajícího apoštoly. Pak pan biskup pokračoval: Apoštolové se ohradili, a i když

tušili, že by jim mohlo hrozit nebezpečí, řekli, že více je třeba poslouchat Boha než lidi a že tedy předem dávají na vědomí, že toto jméno hlásat nepřestanou, že k našemu Pánu Ježíši Kristu se budou statečně hlásit. To je podle kazatelových slov program i pro biřmovance. Měli by být statečnými vyznavači našeho Pána.

Často se říká, že biřmování je svátost křesťanské dospělosti a že její přijetí by se mělo projevit právě v tomto. Jestli mohou, vás prosím: Budte stateční a hlase se k Pánu Ježíši všude a za všech okolností. Nikdy se za něj nestyďte. Myslíte si: To ani nejde. Ale jde! Často slyším ve zpovědnici od mladých lidí, že se báli vyznat svou víru v Krista Ježíše a že na přímo položenou otázku odpovídali rozpačitě anebo spíš vůbec ne. Jsi věřící? A ty řekneš: Proč se ptáš? To je vyhubavá odpověď. Tak to ke čtení ze Skutků apoštolů snad stačí.

Ke čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana: Tam je přece obdivuhodná věc. Beránek, který byl zabit,

(Dokončení na str. 2)

ČAS DUCHOVNÍCH ZÁŽITKŮ

Intenzivní duchovní zážitky člověk může prožívat kdykoliv. Jejich časem jsou však jistě nejvíce největší svátky roku – Vánoce a Velikonoce. A mohly nebo měly by jimi být i týdny, jež těmto slavnostem předcházejí – advent a postní doba. Letos však byl u nás na Lhotce tento čas intenzivních duchovních zážitků prodloužen i o další týdny v dubnu a květnu.

V neděli 22. 4. jsme na desáté se slavnostně oblečenými chlapci a děvčátky prožívali jejich první svaté přijímání. O týden později biskup Karel Herbst na Lhotce uděloval svátost biřmování. O 4. neděli velikonoční 29. dubna pak

starší a nemocní farníci při mších v osm a v deset hodin společně přijali svátost nemocných. V sobotu 12. 5. jsme při májové pobožnosti odpoledne vyslechli obsáhlou báseň Václava Renče Pražská legenda. Současně jsme tento den a pak i o osm dnů později mezi sebou přivítali další malé křesťanky.

A díky návštěvě lhotského chrámového sboru v Kralovicích jsme v rámci partnerství obou farností jistě nějaké ty pěkné duchovní zážitky v neděli 20. května exportovali i do západních Čech.

(red)

SUMMERTIME

Začíná letní čas plný života. A jeho projevy v nejrozmanitějších formách: od krásného východu slunce po jeho romantický západ, přes ranní rosu, pestrobarevnou louku, vůni sena, pohled z vysokých kopců do údolí až třeba po hukot moře. To vše nám dává množství příležitostí uvažovat o hodnotách důležitých v našem životě.

Někdy možná i my si v prožívání našeho života dostatečně neuvědomujeme, že je pro nás lepší žít na pevné půdě našich životních podmínek, které máme k dispozici, než na moři tužeb a nesplněných přání, kdy si vytváříme vzdušné zámky naší budoucnosti a postavení. Občas se také necháváme strhnout záplavou nabídek a reklam, které nás bičují.

To všechno nás obírá o vnitřní pokoj a spokojenost. Začneme po těch věcech toužit a myslíme si, že budeme šťastni právě a jen tehdy, když je budeme vlastnit nebo prožívat. Šťastní však můžeme být už teď, když se spokojíme s tím, co máme. Když budeme brát život a žít ho tak, jak k nám přichází. Když se totiž necháme přemoci našimi sny a touhami, které jsou těžko dostupné, dělají nás nespokojenými a nešťastnými. To, co nám chybí, nás ale nemá obírat o štěstí. Vždycky nám bude něco chybět, vždycky budeme po něčem toužit. Ale když bez toho nebudeme umět žít a být šťastni, nebudeme šťastni nikdy.

Nevyčítejme životu, co všechno nám nedopřál a co nám chybí. Obejměme ho v těch dimenzích, ve kterých se nám nabízí. Snažme si stále uvědomovat, co je tady na zemi hlavní a důležité, a co je vedlejší, zbytečné, malicherné. Co si nemusím koupit, co nemusím vidět, co nemusím prožít. Snažme se obracet od přemíry vnějších věcí a podnětů do vlastního srdce. Sv. Augustin ve Vyznání napsal: „Ty jsi byl uvnitř a já jsem byl venku.“

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

(Poznámka redakce: Summertime /= čas léta, léto/, populární jazzová píseň starší generace.)

AŤ SE VAŠEHO SRDCE DOTKNE BOŽÍ LÁSKA

(Dokončení ze str. 1)

si zaslouží, aby přijal bohatství moudrosti a chválu. A ty čtyři bytosti řekly Amen a starci padli a poklonili se. Mohu-li vás prosit nebo mohu-li vám radit, prosím: Klaňte se našemu Pánu. Budte mužové a ženy modlitby, protože biřmování nás přece chce upevnit ve vztahu, a jak může být vztah pevný, když nepovažujeme za důležité se Pánu odevzdávat? Jakým způsobem? Když přijde manžel z práce domů, manželka mu řekne: Kdes byl tak dlouho? To je jako kdyby řekla: Já tě přece potřebuji, a ty jsi mi ani nezavolal. Já na tebe myslím. Víš, že my dva jsme ve spojení, a ty si počínáš, jako bys ke mně ani nepatřil. Ježíš Kristus řekne: Počínáš si, jako kdybys ke mně vůbec nepatřila nebo nepatřil. Za celý dlouhý rok třeba neřekneš ani Pane Ježíši, já tě mám rád.

Modlitba nás spojuje s Bohem, připomínal dál v homilii určené především biřmovancům K. Herbst. Modlitba občerstvuje naši mysl. Modlitba dává najevo: Pane, vztahuji k tobě své ruce, protože tě potřebuji. Co bych si bez tebe počal? A věřte, že to nemusí být omezené tím modlil jsem se ráno a večer. Jako kdyby Bůh pro nás existoval jen ráno a večer. Kdykoliv mu přece můžeme říci: Bože, má lásko. Bože,

MÁJOVÁ S PRAŽSKOU LEGENDOU

V sobotu 12. května odpoledne při májové pobožnosti Eva Marušková, Tomáš Hrouda, Milada Kateřina Nedvědová a Jiří Novák v rámci 70. výročí trvání našeho kostela zrecitovali obsáhlou báseň Václava Renče. Básník ji v roce 1957, když byl z politických důvodů komunistickým režimem vězněn, napsal ve vě-

KAM AŽ DOLETĚLY BALÓNKY

Z dětského karnevalu letos všechny dětské balóanky, o nichž se vrátila zpráva, doletěly do sousedního Rakouska, jak oznámil v neděli 3. června po mši upravené pro děti Evžen Šárka.

Nejdál doletěl balónek Tomáše Martinka – do Alp do Gleisdorfu poblíž Grazu, tedy Štýrského Hradce –, Jana Křížka do Rainfeldu nedaleko známého poutního místa Mariazell a Karoliny Vagenknechtové do Aige-

moje všechno. Pane Ježíši Kriste, z lásky obětovaný, ty jsi pro mne všechno učinil, tak ti za to děkuju a chci také být s tebou a někdy ti říct, že tě mám rád.

Pak je tu evangelium podle sv. Jana: To, co vám teď chci říct, považujte za nejdůležitější. Náš Pán Ježíš Kristus předává Petrovi církev a předává mu ji zvláštními slovy. Kdybychom tak slyšeli: Petře, když už tedy máš stát v čele církve jako můj náměstek, budeš dostatečně pevný? Učiníš to všechno? Budeš stát statečně u kormidla? Budeš dobrým manažerem? řeklo by se dneska. Zvládneš to, i když přijdou lidé všelijakých kvalit a budou ti leccos zpochybňovat? Ale Ježíš nic takového neříká. Klade jen jednu jedinou otázku: Šimone, synu Janův, miluješ mě? A říká mu to třikrát! Ježíš nechce od nás nic jiného než odpověď na tuto jedinou otázku.

Chceš přistoupit ke svátosti biřmování? A je to jisté? zeptal se pan biskup biřmovanců v závěrečné části svého kázání a zopakoval Kristovu otázku: Miluješ mne? Skutečně mě miluješ? Je to skutečně láska, co my spolu máme?

Dobře víte, že Duch Svatý nám dává právě k tomuto potřebné vybavení.

Bible říká – nové srdce. Ne srdce z kamene, ale srdce z masa. Saul se má stát králem a dostává nové

zení v Leopoldově na památku porážení mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí.

Při mši svaté před tím otec Kamil Vrzal pokřtil miminko Františka Mariu Vrubela, jehož ke křtu přinesli jeho zrakově postižení rodiče, pravidelní návštěvníci lhoteckého kostela. (s)

nu bei Raabs/Thaya, tedy do rakouského Podyjí. Další balóanky doletěly do Kirchbergu v Dolním Rakousku (balónek vypustil Martin Canale) a do Blumau an der Wild v okrese Weidhofen (Tomáš Jelínek).

Mimo soutěž doletěl nejdál balónek, který vypustil farní vikář P. Kamil Vrzal – až do Slovinska. I tato informace vzbudila po ohlášení v kostele velký ohlas. (eš)

srdce. Anebo ještě lépe řečeno – hořící srdce. Hořelo naše srdce, když on nám začal vykládat z Písma? Což nehořelo naše srdce, když jsme byli Ježíši Kristu takhle blízko? Neprojevila se právě tady jeho dobrota, moudrost a všechno, co nám chtěl předat?

A tak to všechno, co bych přál samozřejmě já vám, je hořící srdce. To je vlastně symbol lásky. Pokuste se, biřmovanci, odpovědět na jedinou otázku: Je na tomto světě někdo, kdo vás má opravdu rád? Ale opravdu? Kdo by pro vás dýchal? Když řeknete Ano, je pár takových lidí nebo alespoň jeden takový člověk, já na to řeknu: Takže víte, jak láska chutná. Víte, jak je to krásné být milován. A co jiného se od vás čeká v životě, než nabízet lásku. Jak člověk zraje, už potom nekouká, jestli je milován, ale důležité je, že má co nabízet. Někdo se ožení, někdo vdá, má děti, nese za ně odpovědnost. Ale co to znamená mít za ně odpovědnost? Musí je milovat.

Láska je kořen života, jeho podstata. To je vlastně to, co po nás náš Pán Ježíš chce. To je to absolutně nejdůležitější. Jak řekl sv. Pavel: Kdybych mluvil jazyky lidskými a andělskými a skákal do ohně pro druhé a dělal já nevím jaké divy a zázraky, ale neměl lásku, k čemu to je? Proto připomínám toto zásadní jako nejdůležitější a podstatné.

Ať Duch Svatý způsobí, že se Boží láska dotkne vašeho srdce a vy ochotně řeknete: Jen přijď, Pane Ježíši! (red)

K R Á T C E

• **PŘI DESÁTÉ MŠI SVATÉ** v neděli 20. května byla pokřtěna Barbora Anna Osičková. Když sbor kolínských dětí, který při bohoslužbě účinkoval, po jejím křtu zanotoval píseň Čistá, čistá, čistá jak studánka, v kostele snad jediné oko nezůstalo suché.

• **LETNÍ CHALOUPKA** pro děti od sedmi do patnácti let se bude konat od 29. července do 11. srpna opět v jihočeské Horní Cerekvi.

• **DALŠÍ POUTNÍ ZÁJEZD** lhotecké farnosti se připravuje na sobotu 18. srpna. Cesta povede do Strašína u Sušice, kde až do smrti působil kněz-básník František Daniel Merth, dále do Kašperských Hor a do Povydrí k Antýglu. (red)

LIDÉ Z NAŠEHO KOSTELA

Doc. Ing. KAREL ŠTAMBERG, CSc.

Docent Ing. Karel Štamberg, CSc., má letos trojnásobně jubilejní rok. Dožil se 75 let, před padesáti lety dokončil vysokou školu a 6. července s manželkou Jitkou oslaví zlatou svatbu.

K. Štamberg se se svou sestrou Zdenkou narodil 3. dubna 1932 jako jedno z dvojčat v rodině řídícího učitele ve vesnici Dubno na Příbramsku. Kromě sestry měl ještě o pět a půl roku staršího bratra Jiřího. Ten však letos zemřel.

Když v roce 1941 protektorátní úřady pod nacistickým tlakem jeho otce jako italského legionáře penzionovaly, rodina se přestěhovala do Příbrami. Zde za války malý Karel ministroval v kostele u sv. Jakuba, kde v té době působili kaplani P. František Kohlíček a později i P. Karel Šebor – oba jsou již mrtví. V Příbrami K. Štamberg vystudoval gymnázium. Maturoval v roce 1951.

Protože se z kádrových důvodů nemohl dostat na vysokou školu, odešel na rok do Ústí nad Labem do Výzkumného ústavu technické chemie, kde v té době pracoval též jeho bratr. Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze pak absolvoval v roce 1957.

Potom se do Výzkumného ústavu v Ústí n. L. – anorganické chemie, jak byl pak přejmenován – vrátil. Dostal se k problematice zpracovávání uranových rud a výroby jaderného paliva a v tomto oboru už zůstal, i když v posledních asi patnácti letech je v oblasti jeho zájmu též výzkum vlivu úložišť radioaktivních odpadů a tzv. vyhořelého jaderného paliva na životní prostředí.

Před 45 lety, tj. v roce 1962, se Štambergovi přestěhovali z Ústí n. L. do Zlivi u Hluboké nad Vltavou. Důvodem byl převod (delimitace) příslušného výzkumného oddělení z Ústí pod Ústřední správu výzkumu a těžby radioaktivních surovin (ÚSVTRS), takže se Ing. Karel Štamberg, v rámci této reorganizace stal zaměstnancem ÚSVTRS, pozdějšího ČSÚP (Československého uranového průmyslu). Podnik u Zlivi se

Manželé Jitka a Karel Štambergovi.

jmenoval MAPE. Základní ideou tehdy – asi od roku 1966 – bylo, abychom byli soběstační i ve výrobě jaderného paliva (nukleárně čistého uranu), což udávalo základní směr výzkumu a vývoje, na kterém se K. Štamberg podílel.

Přišla ovšem léta 1968–1969 a všechno bylo jinak. Ing. Štamberg na podzim roku 1970 odešel do Ústavu jaderných paliv v Praze na Zbraslavi, což souviselo i s tím, že jeho rodina již od roku 1966 bydlela v Praze. Prvních šest měsíců měl detašované pracoviště v Ústavu jaderného výzkumu v Řeži u Prahy.

V roce 1976 ho profesor Josef Cabicar z katedry jaderné chemie Fakulty jaderné a fyzikálně inženýrské v Praze vyzval, aby jako výzkumný a vědecký pracovník přešel na vysokou školu s cílem řešení problematiky separace izotopů uranu tzv. chemickým způsobem. Zanedlouho tam začal i přednášet – Technologii jaderných paliv, později pak nějakou dobu teorii chemických reaktorů, dále Modelování migračních procesů v životním prostředí a v posledních letech i Chemii provozu jaderných elektráren. Na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské – sice již jen na částečný úvazek – pracuje a přednáší dodnes. Je rovněž autorem několika skript a učebních textů.

Manželé Štambergovi mají tři děti – dnes 46letou dceru Hanu, inženýrku – stavitelku mostů, o tři roky mladší úřednici Ivu a čtyřicetiletého syna, stavaře Romana, rovněž inženýra, zaměstnaného v Metrostavu – a deset vnoučat. Od dcery Hany a syna Romana mají po třech a dcera Iva má čtyři děti.

Kde jste bydleli v Příbrami?

V domku v podstatě pod Svatou Horou, kam jsme se v roce 1941 byli nuceni z Dubna přestěhovat. Moje maminka byla velká citelka Panny Marie Svatohorské. Do té doby jejím celoživotním snem bylo bydlet pod Svatou Horou, a tak to jistě uvítala.

Jak jste se dostal na Lhotku?

V roce 1966 jsme prostřednictvím manželčiny rodičů získali družstevní byt na sídlišti Novodvorská, ale i pak jsem ještě pár let za práci dojížděl do jižních Čech.

Jste „služebně“ nejstarším členem lhoteckého chrámového sboru. Jak dlouho už zpíváte na lhoteckém kůru? A jak jste se jako chemik vůbec ke zpěvu dostal?

Členem chrámového sboru u Panny Marie Královny míru jsem od konce roku 1970. Pamatuji tedy ještě sbormistry pana Krotíla a p. Jiřího Mindla (začal jsem zpívat ještě před nastoupením pana Krotíla). Jako gymnazista jsem zpíval na kůru na Svaté Hoře.

Vztah k hudbě mám již od studentských let. Nejprve jsem se učil hrát na piano. Pak jsem k tomu přidal c-trumpetu, jazzovou trumpetu, ba i klarinet. Na gymnáziu jsem hrál na trumpetu v orchestru, který řídil v Příbrami známý profesor František Forst a ve třídě jsme dokonce měli studentský „džezík“.

Jaký hlas zpíváte nyní?

Zpívám bas, i když moje poloha je spíše baryton.

Jaké skladatele máte nejraději?

Franze Schuberta, Vojtěcha Říhovského, Wolfganga Amadea Mozarta

a další. Pěkné duchovní skladby psal i lhotecký sbormistr pan Mindl.

Už druhý rok se na Lhotce staráte také o Farní akademii.

Některé přednášky se opravdu vydaří. Nedávno např. přednáška profesora Luboše Kropáčka o islámu byla opravdu vynikající. Bylo prostě vidět, že je to vysokoškolský pedagog, který to dovede podat takřka ze zdi, jak říkají muzikanti, když hrají bez not. A takových přednášejících už byla na Lhotce řada.

Protože se Farní akademie konává v pravidelných termínech, kterým se přednášející musejí přizpůsobovat, bývá dojednávání jednotlivých termínů dost náročné. Nedovedu si představit, jak by to člověk zvládal, kdyby neměl doma počítač a napojení na internet. Ten je dnes už ostatně neodmyslitelným pomocníkem i při mé profesi.

Jaké máte s Farní akademii plány na příští akademický rok?

Rád bych znovu naplánoval přednášku Radka Mezulánika o tom, jak nyní žijeme pod vlivem médií. Tu jsem měl původně domluvenou už teď na červen.

Paní Bedřiška Kotmelová, která chodívá na Lhotku do kostela a která nám pomohla se zajištěním přednášky Petry Procházkové, by nám sama mohla říci ledacos zajímavého o Afghánistánu, o kterém toho stále ještě tolik nevíme. Program některé z Farních akademií by mohla znovu obohatit také socioložka PhDr. Jiřina Šiklová, tentokrát třeba úvahou nad otázkou, zda je prodloužení života člověku hrozbou nebo požehnáním.

P. Ing. Kofroně, který nám před před časem prováděl hosty z Kralovic a další zájemce z naší farnosti po Arcibiskupském paláci, bychom rádi pozvali k přednášce o církvi před rokem 1989 a P. Antona Otteho na Akademii o česko-německých vztazích. Také bychom byli rádi, kdybychom na Lhotce mohli přivítat Pavla Pecháčka, někdejšího šéfa českého vysílání Hlasu Ameriky a Svobodné Evropy.

Pastorační rada, s níž jsem tyto náměty na konci května projednával, by tyto i další řečníky uvítala. Ještě však bude nutné s nimi jednat. Někteří z nich nám ale už dříve

dali najevo, že by k nám ochotně přišli.

Chrámový sbor a Farní akademie však nejsou jediné vaše aktivity ve farnosti.

Jedná se jen o malé službičky. Při nedělní ranní mši sv. v osm hodin čítávám některé ze čtení a také chodím s „kasičkou“.

Co pro vás znamená lhotecká farnost?

Lhotecká farnost a zvláště pak kostel Panny Marie Královny míru je pro mne neodmyslitelně spojena s domovem. Je to místo důvěrně známé, kam se vždy rád vracím. Nepochybně k tomu přispěla i osobnost P. Vladimíra Rudolfa, na jehož promluvy a lidskost nelze zapomenout. Musíme děkovat Bohu, že otec Bedřich Vymětalík je jeho důstojným nástupcem.

Dobře znáte i Řím. Jak jste se tam vlastně dostal?

V letech 1969 a 1970 jsem se jako stipendista vídeňské Mezinárodní agentury pro atomovou energii dostal na osm měsíců do Itálie (Centro studi nucleari, Casaccia). Na stáži jsem byl ve výzkumném ústavu vzdáleném asi 15 km od Říma, ale bylo podstatné, že jsem v Římě bydlel, a sice přibližně ve vzdálenosti pouhých 150–200 metrů od zdi Vatikánu, takže jsem po dobu osmi měsíců takřka každý den po návratu z práce mohl zajít do chrámu sv. Petra a chodit po Věčném městě.

Byl jste v Římě sám nebo i s rodinou?

Na Velikonoce 1970 se ještě podařilo, aby tam za mnou na několik dnů přijela žena. Naše tři děti však už musely jako zástava, že neemigrujeme, zůstat doma u prarodičů. Trochu jsme cestovali po Itálii a na závěr manželčiny návštěvy na náměstí sv. Petra prožili nezapomenutelnou oslavu Velikonoc s papežem Pavlem VI.

Blíží se prázdniny. Jak prožíváte léto?

V posledních letech to bývá už stále stejné. Jednak jezdíváme na naši chalupu, kde žije manželčina devadesátiletá maminka, do osady

Nevželice mezi Blatnou a Březnicí, jednak do Jizerských hor k Příchovicům na chalupu rodiny manžela naší nejstarší dcery.

Nevželice jsou osada jen se třemi popisnými čísly, z nichž jedno, statek, odkud pocházel otec mé manželky, je už opuštěné. Na naší chalupě je tam stále co dělat. A na chalupě u Příchovic dělávám zpravidla dříví na zimu a s manželkou a vnoučaty chodíme na výlety po Jizerských horách.

Máte v České republice rád ještě nějaká další místa?

S manželkou máme velice rádi Šumavu. Tam také jezdíváme každý rok, obvykle v září. Šumavu už máme hodně prochozenou. Místa, kam jezdíme, však střídáme. Např. loni jsme byli v Srní, předloni ve Filipově Huti a letos máme namířeno do Prášil.

Co soudíte o strachu hlavně Hornorakušanů z temelínské elektrárny a o protitemelínských blokádách tamních protiatomových aktivistů na rakousko-českých hranicích?

To je ovšem komplexní a dosti ožehavá otázka. Pokud se týká blokád hranic, je třeba si všimnout, že se na nich vždy podílí jen hrstka několika málo jedinců, a tak je trochu problematické tyto akce považovat za projev vůle většiny Hornorakušanů. Spíše je to projev slabosti rakouských státních orgánů.

Domnívám se, že tyto akce mají spíše politické pozadí. Připadá mi, že Temelín je jakýmsi zástupným problémem. Proč se aktivisté tak vehementně nestavějí proti dalším, starším jaderným elektrárnám, které jsou v relativní blízkosti rakouských hranic, jako je např. naše elektrárna v Dukovanech, slovenské v Bohuniciích a v Mochovcích, německé elektrárny Isar a Grundremmingen, ale také atomové elektrárny ve Švýcarsku, Maďarsku a Slovinsku?

Není pochyb o tom, že jaderná elektrárna je po technické stránce složitější zařízení než např. elektrárna na klasická pevná paliva, a to hlavně v části s jaderným reaktorem, kde se vyrábí pára pohánějící turbogenerátor. Je ovšem třeba si uvědomit, že bezpečnostní předpisy

(Dokončení na str. 6)

FARNÍ AKADEMIE

DUCHOVNÍ CESTY ISLÁMU

Luboš Kropáček při přednášce ve lhoteckém kostele

Snímek Eva Kocmanová

Na květnové Farní akademii přednášel 6. 5. **prof. Luboš Kropáček**, profesor arabistiky a afrických jazyků na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy na téma **Duchovní cesty islámu**. Hned na začátku je třeba konstatovat, že jak z průběhu přednášky samotné, tak i z diskuse, byly zřejmé hluboké znalosti profesora Kropáčka nejen z oblasti „duchovních cest“ islámu, ale také judaismu a křesťanství, resp. všech tří hlavních monoteistických náboženství.

Vyznavačů islámu je v současné době přibližně 11 miliard a v celosvětovém měřítku se islám jako náboženství co do počtu věřících hned za křesťanství řadí na druhé místo. Nejvíc jeho stoupců žije v jižní Asii (Indonésie, Pákistán, Bangladěš, Indie) a v arabských zemích, Íránu, Turecku a Střední Asii. Lze však očekávat, že jeho další šíření bude pokračovat, a sice v důsledku jednak relativně vysoké porodnosti v islámských zemích, jednak vzrůstající emigrace do států západní Evropy.

Islám se spolu s judaismem a křesťanstvím řadí mezi tzv. abrahámovská náboženství. Z chronologického hlediska je však nejmladším náboženstvím, neboť vznikl až na počátku 7. století vystoupením Muhammada,

který je považován za hlasatele zjevení od „pravého Boha“, za posledního proroka – za pečeť proroků.

Křesťanům muslimové vytýkají, že Ježíše označují za Syna Božího (oni sami ho pokládají pouze za velkého proroka, podobně jako i Abraháma, resp. i samotného Muhammada) a vykupitele světa, a dále odklon od monoteismu tím, že uznávají božskou Trojici. Podle Koránu, pokud se týká ukřižování Ježíše, byl ukřižován někdo jiný (např. Jidáš, Šimon z Kyrény), nebo se to dokonce Židům jen zdálo.

Není pochyb o tom, že islám má řadu styčných bodů jak s judaismem, tak i s křesťanstvím. V Koránu je mnoho citací ze Starého i Nového zákona, ale i z apokryfních evangelií. Jsou zde patrné vazby na starověkou Alexandrii a Antiochii. Na to, jak islám navazoval na křesťanství a judaismus, je široké spektrum názorů. Jeho vazba na křesťanství je podrobně diskutována v článku prof. Kropáčka uveřejněném v Teologických textech číslo 4/1999. Předpokládá se, že Muhammad a jeho druhové byli v kontaktu s židovstvím i křesťanstvím již na Arabském poloostrově, kam velmi pravděpodobně emigrovaly skupiny židokřesťanů

z Palestiny po roce 70 (pád Jeruzaléma) a poslední zbytky po roce 135 (povstání Bar Kochby). Tito lidé dodržovali Mojžíšův zákon (včetně obřizky, zákazu vepřového masa apod.). Na druhé straně uctívali Ježíše i Pannu Marii, což v podstatě do dnešní doby dodržuje i islám (prvky mariánské úcty můžeme najít v Turecku, na Sahaře a jinde).

Islám i judaismus kladou velký důraz na ortopraxi (dodržování předpisů a příkazů, islámské právo šaría je důležitější než islámská teologie), zatímco křesťanství na ortodoxii (dodržování čistoty víry). Muslimové věří, že do rajske zahrady se dostanou ti, kteří celý život žili v muslimské rodině a podle platných právních norem islámu – tyto předpisy však nejsou všude vykládány stejně a jednotně. Jsou zde značné regionální rozdíly, např. saúdskoarabské výklady jsou přísnější než tuniské.

Z věroučného hlediska jsou hlavní zásady života muslima formulovány v pěti sloupech náboženství: (1) vyznání víry („není Boha kromě Boha a Muhammad je jeho prorok“), (2) modlitba (5x denně), (3) půst v měsíci ramadánu (30 dnů přes den zákaz jídla a pití), (4) „očišťování majetku“ (charita, almužna apod.), (5) pouť do Mekky (platí pro muže i ženy, je však možné se nechat zastoupit, vstup do Saúdské Arábie je omezen pouze na zvláštní poutní vízum a jen pro muslimy – tím je počet poutníků omezován na přípustnou mez). Prvé dva sloupy se týkají každodenního života muslima, další dva mají být realizovány jednou v roce a poslední jednou za život.

Po skončení přednášky byla bohatá diskuse, která se týkala řady otázek (vztahy s křesťany, textů Koránu apod.), které jsou v nynější době aktuální. Odpovědi prof. Kropáčka směřovaly k jednomu cíli, a sice: je zapotřebí hledat vzájemné porozumění a nikoliv vzájemnou konfrontaci.

KAREL ŠTAMBERG

UVAŽUJTE O PŘÍPRAVĚ NA MANŽELSTVÍ VČAS

Dodnes rádi vzpomínáme na dobu, kdy jsme se připravovali na manželství. Bylo to ještě za totality, v roce 1988. P. Josef Dolista, když jsme za ním do Jesenice u Rakovníka přijeli poprvé, v legraci říkal, že neví, jestli to za rok stihneme. Byla to důkladná příprava, dokonce jsme několi-krát byli v rodině manželů Dorkových se čtyřmi dětmi...

Možná i proto nás, když jsme hledali, kde bychom mohli přiložit ruku k dílu, napadlo zapojit se do příprav na manželství. V roce 1990 se v Brně konal seminář pro zájemce z celé republiky. Jenda tam jel sám, protože jsme měli čerstvé miminko. Vrátil se nadšený. Ze všech různých možností přípravy ho nejvíc zaujala ta ve společenství, které se v době totality věnovali Salesiánští spolupracovníci. Obešli jsme manžele, kteří s ní měli zkušenosti, a zapojili jsme se mezi ně. Je jasné, že prvotní nadšení nestačilo, a tak jsme využili nabídky třísemestrálního studia pro laické rodinné pracovníky. Mezitím vzniklo v Praze Centrum pro rodinu při Arcibiskupství pražském, které se věnuje přípravám na manželství ve

velkém. Také tam jsme nabídli svoji službu.

Protože se nám před patnácti lety stala domovem lhotecká farnost, nabízíme možnost zapojit se do snoubeneckého společenství pokaždé nejdřív „doma“. Od roku 1991 se u nás každoročně sejdou čtyři až šest párů, které spolu chodí a uvažují v horizontu dvou let o manželství. Setkáváme se během jednoho školního roku. Program je plánovaný asi na deset tematických večerů. Ke každému večeru dostávají dvojice předem otázky, aby si je vzájemně propovídaly. Na setkání se pak sdílíme o tom, co koho napadlo, kdo k čemu došel, kdo má jakou zkušenost, a to je velmi obohacující i pro nás.

Hlavní těžiště přípravy spočívá ve vzájemném povídání každého páru. „Domácí úkol“ je k tomu pobídkou a inspirací, často se stává, že si mladí přátelé pochvalují, jak pěkný čas nad otázkami strávili, že si pojmenovali věci, o kterých zatím nepřemýšleli. Stává se také, že dvojice přijde na zásadní problém, a tak se rozejde. Vzhledem k tomu nám připadá, že je užitečné přemýšlet o pří-

pravě na manželství včas. Rok prožitý ve společenství lidí, kteří procházejí v životě podobným stadiem, je zároveň příjemnou náplní doby známosti. Vznikají přátelství, která přetrvávají a tvoří základ případného manželského společenství.

Protože se jedná o přípravu na manželství a ne na svatební obřad, není na překážku, když mezi nás přicházejí i novomanželé. Ani oni nepovažují setkávání za ztrátu času. V manželství je dobrá komunikace zásadním vkladem. Potřebujeme se učit druhému naslouchat a přijímat ho s tím, že věci vidí z jiného úhlu pohledu. K tomu je rok prožitý ve společenství opravdu dobrou průpravou.

Další „snoubenecké společenství“ vznikne během září a první poloviny října 2007. Pokud vás nabídka zaujala, ozvěte se co nejdříve. Do společenství není možné vstupovat v průběhu roku. Další příležitost se naskytne opět až za rok. Případné dotazy vám zodpovíme na telefonu 728 253 390 nebo na mailu silhavych@volny.cz. Těšíme se na Vás.

JANA A JENDA ŠILHAVÝCH
Snímky Jan Šilhavý

Doc. Ing. Karel Štamberg, CSc.

(Dokončení ze str. 4)

pro povolování a provozování jaderné elektrárny jsou neobyčejně přísné. Stejně tak je pod přísným dohledem i výroba jaderného paliva a palivových článků, konstrukčních materiálů apod. Riziko havárie v Te-

melíně, analogické té, která byla v roce 1986 v Černobyli – a neměla v minulosti obdoby –, je prakticky nulové, a to i proto, že se jedná o jiný typ reaktoru.

Proto jsem toho názoru, že není na místě strach z jaderných elektráren vůbec. Jejich bezpečnost dokládá to, že ve světě již mnoho let bez

vážnějších havárií, prakticky od roku 1986, je v provozu přibližně 440 jaderných reaktorů, že Francie vyrábí 75 % elektrické energie tzv. z jádra atd. Kromě toho, s ohledem na produkci tzv. skleníkových plynů vztaženou na vyrobenou kilowatthodinu je jaderná energie výrazně nejčistší.

(red)

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ V KRALOVICÍCH

SLAVNOST Nanebevstoupení Páně letos v neděli 20. května část naší farnosti spolu s chrámovým sborem vedeným sbormistrem Ladislavem Pospíšilem oslavila v Kralovicích. Mši svatou v tamním v kostele sv. Petra a Pavla tentokrát spolu s kralovickým farářem Markem Winiarským sloužil lhotecký farní vikář otec Kamil Vrzal.

Lhotecký chrámový sbor v Kralovicích zazpíval Missu brevis Zdeňka Lukáše, Ave Maria Jana Nepomuka Vításka a Ave verum corpus Wolfganga Amadea Mozarta. Mše však začala zpěvem mešní písně Vstoupil Pán v slávu nebeskou a skončila zpěvem hymnu Příjď, ó Duchu přesvatý.

P. Winiarski nás uvítal s poukázáním na to, že jsme přijeli vytvořit s kralovickými farníky společenství. S odvoláním na jednoho z žáků, který si ve škole při náboženství položil otázku „Pán Ježíš vstoupil na nebe, Panna Maria byla do nebe vzata, a co my?“, připomněl, že po jejich odchodu ze světa nezůstáváme sirotky. Kristus je mezi námi stále přítomen v Nejsvětější svátosti.

Na slova otce Marka o společenství navázal v homilii i otec Kamil, který upozornil, že chrám není jenom místo, kde se scházíme, ale že chrámem je i právě probíhající setkání.

S odkazem na slavnost Nanebevstoupení Pána Ježíše poukázal na to, že většina náboženství se shoduje, že něco jako nebe existuje. Představa o něm však bývá různá. Pro Indiány je to věčné loviště, pro muslimské Turky místo věčného blahobytu, pro jiné lidi svět našich ideálů, přání a snů, který však nemá nic společného s touto zemí. Byly i snahy vytvořit „ráj na zemi“.

Podle Písma Bůh stvořil ráj jako společné bydliště své a lidí, pokračoval kazatel. Bůh od počátku toužil s lidmi sdílet společenství. To, že se nám vzdálil, je důsledek hříchu. Ale nebe na zemi se znovu uskutečňuje v Kristu. Ten přišel jako Světlo, ale lidé se lépe cítili ve tmě. Kristus se sice plně vrátí až na konci věků, ale Bůh chce, abychom s ním na tomto návratu spolupracovali. Už teď se Ježíš stále vrací a sestupuje k těm, kdo ho přijímají. Již nyní svou přítomností a silou buduje nebe na zemi.

Jestliže někdy zakoušíme neúspěchy, je to jen dočasné. Nenechme si tedy vzít skutečnost Božího přícházení v Božím slově, v eucharistii, ve společenství. Ať v těchto setkáních a v rozhovorech pocítíme, že nás něco spojuje. A že je to Kristus. Výzvou dnešní neděle tedy je, že Kristus je uprostřed

nás, uprostřed našeho společenství, řekl v závěru svého kázání v Kralovicích K. Vrzal.

Protože tentokrát do Kralovic přijelo ze Lhotky víc lidí než obvykle, oběd byl rozdělen na dvě části: sbor odešel do vinárny U Jelínka, ostatní byli tentokrát pohostěni nikoliv na faře, ale u stolů pod bílými přístřešky postavenými na farním dvorku. Vzhledem ke krásnému jarnímu – v poledne pak už svým charakterem až skoro letnímu – počasí to bylo velice příjemné překvapení. Obzvláštní chválu pak kralovické kuchařky nejen od strávníků z farního dvorku, ale i od členů sboru, kteří pak přišli na faru na kávu, sklídily za všechny druhy sladkostí, které pro hosty napekly.

V poledne jsme se v Kralovicích mezi jeho četnými nedělními bohoslužebnými povinnostmi alespoň na chvíli pozdravili i s druhým kralovickým knězem Pavlem Vrbenským. Naše partnerská farnost je totiž velice rozsáhlá.

ODPOLEDNE byla na programu poutě do Kralovic ještě návštěva bývalého kláštera v Plasích. Ten byl založen roku 1144. V době největšího rozmachu v něm žilo 70 cisterciáků. Patřilo k němu 50 vesnic a dvě města.

Kláster měl ve své historii dvě období rozkvětu – první od založení do husitských válek, druhé po Bílé hoře do zrušení císařem Josefem II. Objekt však na tom nebyl špatně ještě ani do roku 1945, kdy patřil Metternichům.

Během jeho návštěvy se zasvěceným výkladem Radky Lomičkové, které, jak bylo patrné, nejsou cizí ani další religionistické souvislosti, jsme si prohlédli mj. kapli s nástrojnou freskou, na níž dvanáct apoštolů žádá Ježíše, aby je naučil modlit se. V konventu jsme obdivovali na tehdejší dobu velice odvázně řešené šnekovité samonosné schodiště. Mohutná stavba kláštera, jehož současnou podobu ovlivnili v letech 1711–1740 stavitelé Jan Santini a Kilián Ignác Dientzenhofer, byla technicky obdivuhodně založena v bažinatém terénu v údolí říčky Střely.

Až na výjimky v podobě zařízení několika lékáren včetně někdejší kralovické a zbytků knihovny, která v 19. století shořela, dnes v objektu není žádné vybavení. Místní lékárna se však svého času proslavila výrobou tzv. plaského neboli bílého prášku na žaludeční a žlučnickové obtíže. Po zrušení kláštera se recept ztratil. Našli jej teprve sovětsí vojáci, když byli v roce 1945 v objektu přechodně ubytováni. Pak se

k velkému překvapení ukázalo, že je prakticky totožný se současnými léky na žaludeční obtíže.

V lékárnické expozici jsou vystaveny rovněž staré kleště na výrobu hostií. Nemocniční kapli – neboť klášter měl vlastní nemocnici – zdobí nástrojná freska Panny Marie se čtrnácti pomocníky.

V kapitulní síni, na jejímž stropě podává Panna Maria nově zvolenému opatovi berlu, jsme si zazpívali píseň Tisíckrát pozdravujem tebe. „Tolik hlasů tu ještě najednou neznělo,“ komentovala náš zpěv R. Lomičková.

Prohlídka někdejšího kláštera, který spravuje plzeňská památková péče, končí v zimní jídelně s kopií Braunovy sochy slepé sv. Luitgardy, k níž se sklání z kříže Kristus.

V KLÁŠTERNÍM KOSTELE, který je jako každý cisterciácký chrám zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie, nás uvítal plaský farář, starozákonní biblista premonstrát Ing. Reginald Pavel Větrovec, Th. D. S. S. L. Kostel, v jehož zdivu jsou zachovány zbytky původní románské baziliky, je národní kulturní památkou. (*Poznámka redakce: S. S. L. za doktorátem teologie je zkratka latinského Sacrae Scripturae Licentiatius, česky licenciát Svatých písem. Tento titul uděluje římské Biblium – Pontificium Institutum Biblicum.*) Bohoslužebným účelům nyní slouží jen jeho přední část, v zadní se stále ještě pracuje. Nákladem jedenácti miliónů korun – s pomocí ze zahraničí – jsou však už opravené velice vzácné, překrásně znějící varhany. Několik členů sboru využilo možnosti si je vyzkoušet.

K částečnému zachování původní románské baziliky v chrámovém zdivu došlo díky tomu, že ani bohatý cisterciácký řád svého času neměl dost peněz na postavení kostela úplně nového, spojeného s kapitulní síní kláštera, jak to plánoval.

Nad vchodem do chrámu, kde ještě bude práce přislovecně jako na kostele, je už obnovený půvabně originální historický nápis: POCHWÁLENA BUĎ NEYSWĚTĚGŠJ SWÁTOST OLTÁRNJ. Na opravu kostela v rámci Programu záchrany architektonického dědictví přispívá Ministerstvo kultury.

Zajímavé bylo pozorovat, jak jsou děti, které chodí do kostela na Lhotku, vychované. Při prohlídce kláštera, snad proto, že se jim líbila ozvěna zaznívající ve vysokých chodbách i jednotlivých místnostech, přítomné děti chvílemi

(Dokončení na str. 12)

V KRAJI BEDŘICHA SMETANY

Přišlo jaro a s ním jsme zahájili již pátou sezónu poutních zájezdů vedených naší milou průvodkyní paní Hanou Stehlíkovou a samozřejmě za duchovního doprovodu správce naší farnosti P. Bedřicha Vymětalíka. V sobotu 19. května jsme za slunného rána odjeli do Polabí, do kraje, kde poslední léta žil skladatel Bedřich Smetana, a kde jsou i zajímavé kostely, které jsme navštívili.

Prvním cílem naší cesty byla obec Mcely se starobytlým kostelem sv. Václava. Trochu namáhavý výstup ke kostelu na náhorní planině byl odměněn nádherným rozhledem do polabské krajiny. Před kostelem nás přivítal jáhen Jaroslav Pekárek.

O jménu obce Mcely jedni říkají, že vznikl od slovesa „mcieti“, které značí těžký úděl někdejších osídlenců. Jiná verze, podložená historickými daty, je podle listiny z roku 1252, kde se uvádí jméno šlechtice Lutobor de Moel. To se může číst i jako Mcel neboli Mcely.

V kostele sv. Václava, který byl postaven kolem r. 1352 (presbytář si zachoval až do dnešních časů gotickou podobu) jsme měli mši svatou, kterou sloužil otec Bedřich za asistence jáhna Jaroslava. Při mši jsme si zazpívali – jak jinak – píseň V zemi věrných Čechů. I když je v kostele zaveden elektrický proud, k zármutku varhaníka tam u varhan není elektrický ventilátor, a tak se muselo šlapat na měch. Toho se sice ochotně ujala jedna účastnice zájezdu, avšak netušila, co ji čeká. Šlapání měchu je fyzicky značně náročné. Jen chuť a elán k tomu nestačí. Zapotřebí je i kondice. Již při třetí sloce ta ochotná žena poznala, že vzduch z měchů spotřebovávají píšťaly při hraní rychleji, než jej stačila doplnit. A tak varhany hrály dýchavičně, ale to nás neodradilo a píseň ke sv. Václavu se nesla chrámem slavnostně jako na Lhotce.

Cesta pak pokračovala do Jabkenic. Cílem bylo Smetanovo muzeum v bývalé myslivně z 18. století. Do této myslivny se skladatel v roce 1875 přistěhoval ke své dceři Žofii a zeti lesmistrovi Josefu Schwarzovi. Smetana tam žil do r. 1884, kdy byl převezen do sanatoria v Praze, kde tentýž rok zemřel.

Prohlídka byla zajímavá. Průvodkyně nám poskytla řadu informací ze skladatelova života a expozice všechny upoutala. A organizátorka našich farních zájezdů paní Stehlíková nám dokonce směla zahrát na klavír, na který při zdejších koncer-

tech hrají význační umělci. Svou brilantní hrou prokázala, že se k nim může řadit.

Počasí bylo nádherné, ale obora byla zavřená, takže zamýšlenou procházku v lese jsme uskutečnit nemohli. Zavřená byla také místní restaurace.

Prostřednictvím doprovázející farnice ze Mcel nám však byla umožněna prohlídka jabkenického gotického cihlového kostela Narození Panny Marie, postaveného na přelomu 13. a 14. století. Ochotná kostelnice nám kostel s radostí otevřela a my jsme tak mohli pozdravit Matku Boží písní Chválu vzdejme. Krásná květinová výzdoba, kterou sama zajišťuje a aranžuje, dokazovala, že paní kostelnice službou kostelu žije. Jako v jiných kostelech, které jsme navštívili, je smutné, že návštěva bohoslužeb je nízká – šest až osm lidí, kterým nikdo nezhraje ani na varhany.

U kostela zaujala naši pozornost samostatně stojící neobyčejně vysoká a štíhlá zvonice krytá šindelem, která podle odborníků patří mezi nejcennější v Čechách.

Protože všechno zajímavé jsme zde prohlédli a káva ani nějaké sladkosti se tam koupit nedaly, zavelela paní průvodkyně k odjezdu do dalšího cíle cesty – Loučeně. Tam je zámek postavený v letech 1704–1713 podle plánů známého architekta Františka Maxmiliána Kaňky. Při zámku je i nádherný barokní kostel zakomponovaný do areálu stavby. V roce 1831 byl v Loučeni založen přírodně krajinářský anglický park. V letech 1808–1945 vlastnil zámek rod Thurn-Taxisů. Naši dychtivost

k prohlídce zámku i parku zmrazila skutečnost, že jak uvnitř, tak venku stále ještě probíhala generální rekonstrukce. I když otevření pro veřejnost se plánuje už na 7. července t. r., všude ještě bylo staveniště. Takže do parku ani do zámku jsme se nedostali.

Samozřejmě, že snahou našich poutníků bylo někde se i občerstvit. Bohužel ani v Loučeni toho k dispozici moc nebylo. Někteří z nás oblehli jedinou restauraci, i když čekací doba nejen na jídlo, ale i na placení byla značně dlouhá. Jiní vzali zavděk cukrárnou u okénka, která měla sice dostatečný výběr zmrzliny, ale sladkostí jen málo.

Po jednohodinové přestávce jsme se vydali na návštěvu dalšího místa – Rožďalovic. Cílem byl kostel sv. Havla. Dvouvěžový monumentální chrám bývá označován za katedrálu Polabí. Je postaven na pahorku nad náměstím, a proto je i dominantou polabské roviny, zejména když se přijíždí od Poděbrad. Chrám byl postaven v letech 1726–1733 nákladem hraběte Václava Josefa z Valdštejna, kterému v té době panství patřilo, a stavbu navrhoval architekt Theodor Bauer.

Uvnitř je bohatá barokní výzdoba včetně oltářů. Nás zejména zaujal hlavní oltář, barokní křesťanský oltář Panny Marie z roku 1760 s byzantskou ikonou a bohatě barokně zdobená kazatelna. Kostelem nás opět perfektně s výkladem provedl jáhen J. Pekárek. Ale protože nás tísnil čas, dlouho jsme se tam zdržet nemohli.

Naše cesta od kostela k autobusu vedla kolem zámku, který patřil kdysi Valdštejnům. Pak tam sídlily sestry boromejky, jež ošetřovaly sta-

NA VEDLEJŠÍ STRANĚ kostel Narození Panny Marie v Jabkenicích.

NA TÉTO STRANĚ NAHOŘE vlevo chrám sv. Václava ve Mcelích, vpravo snímek ze mše svaté, kterou v něm sloužil P. Bedřich Vymětalík; kalich drží jáhen Jaroslav Pekárek.

UPROSTŘED strany účastníci zájezdu v Dymokurech: na prvním snímku naslouchají výkladu J. Pekárka o kostele; jáhen je při něm vyfotografován u ambonu tentokrát „v civilu“.

DOLE dymokurský kostel Zvěstování Panny Marie, postavený v letech 1723–1725 podle plánu J. B. Santiniho.

ré lidi. Nyní je tam domov důchodců, avšak již bez řadových sester. Patří však mezi největší ve Středočeském kraji. Obyvatelé domova důchodců nás zdravili s radostí, že s nimi někdo promluví. Pro mnohé z nás – a některých z účastníků zájezdu to vyslovili i nahlas –, bylo toto místo podnětem k zamyšlení, jak asi skončíme ve stáří sami, a vyjádření naděje, že nás snad takový domov důchodců nečeká. Jaké jsou úradky Boží a jaké budou poslední dny našeho života však ví jen Bůh. Nám nezbyvá než se za šťastnou hodinku smrti modlit.

Naše cesta však vedla dál do Dymokuru s kostelem Zvěstování Panny Marie. Ten byl postaven v letech 1723–1725 podle plánu J. B. Santiniho, na místě původního kostela gotického. Pohled na kostel zvenku je velmi povznášející. Vnitřní zařízení z konce 19. století je vlivem úprav v interiéru už prosté. Nejstarší je cínová křtitelnice z roku 1605. V tomto kostele jsme zakončili naše první letošní putování májovou pobožností, při níž jsme si s doprovodem varhan zazpívali píseň Pojď k Matičce a tradiční Zvolání k Matce Boží. Lidé, kteří na hřbitově upravovali hroby svých blízkých, měli radost, že mohou i pod nebeskou klenbou zpívat s námi.

V Dymokurech se s námi rozloučil jáhen Jaroslav, který nám tuto naší poutní cestu „naplánoval“, umožnil vstup do navštívených kostelů a vždy nás seznámil s historií místa i památkami, za což mu patří zasloužený dík. Bohužel všude zaznívalo v jeho slovech to a to bylo ukradeno a tak nenávratně ztraceno, to a to jsme museli z kostela odnést, aby nám to neukradli. Vždyť jen např. kostel v Mcelích byl ke konci 20. století třikrát vykraden, a když už tam nebylo co ukrást, pachatelé alespoň něco zničili. Přesto ve všech kostelech, jež jsme navštívili, byla znát péče o ně jako o stánek Boží.

Také bylo zajímavé, že nikde nás v kostele nepřivítal příslušný duchovní správce. Nikdo z nich totiž zrovna neměl čas. Taková už je doba. Nikdo nemá čas ani na Boha, ani na své blízké, ani na toho, kdo to potřebuje. Zdá se, že někdo nebude mít čas ani umřít. Ale na to se už Pán nebude nikoho ptát.

Domů jsme se vrátili opět povzneseni tím, že jsme poznali nové kraje naší krásné české země, že Pán je v každém chrámu s námi. Opět se těšíme na další poutní cesty a nová poznání.

Text a snímky
VLADIMÍR TUREK

V. ŽILKA A LHOTECKÝ FARÁŘ

Když měl jít člen Symfonického orchestru tehdejšího Československého rozhlasu Václav Žilka, propagátor hudební výchovy prostřednictvím hry na flétnu a průkopník využívání flétničky při léčení dětských astmatických potíží, asi před třiceti lety na náročný ortopedický zákrok, měl z něj pochopitelně strach.

Já jsem měl za sebou operaci žlučníku, což byla ve srovnání s tím, co čekalo jeho, maličkost. I já jsem měl před tím pochopitelně z toho neznámého, co mě čekalo, strach.

Na operaci jsem se připravoval celoživotní generální zповědí u svého osvědčeného zповědníka P. Vladimíra Rudolfa. A otec Rudolf do mne tehdy vlil

tolik důvěry v milosrdenství Boží, že jsem na sál šel skoro klidný.

Vyprávěl jsem o tom V. Žilkovi, a ten zatoužil to s mým zповědníkem také zkusit. Dojednal jsem mu návštěvu, a on na Lhotku přijel přes celou Prahu ze Suchdola, kde bydlel. Když jsem pak V. Žilku po operaci navštívil, potvrdil mi, že ani jeho otec Vladimír v jeho obtížné zdravotní situaci nezklamal.

Teď už jsou oba na pravdě Boží. V. Žilka, jehož dcera Jarmila zpívala sóla i na našem kůru, zemřel v pátek 13. dubna ve věku 82 let ve střešovické nemocnici. Pán Bůh jistě vzal v úvahu, že pan profesor Žilka se ho nikdy nezrekl, i když za to celý život musel hodně platit.
J. S.

JAK JSME PRONÁSLEDOVALI ZLODĚJE

Byly prázdniny, lhotecké ulice liduprázdné. Odpolední procházka pátera Vladimíra Rudolfa směřovala z domova v domku poblíž kostela nejprve – ke kostelu.

Při letmém rozhlédnutí se zaznamenal cosi neobvyklého. Vzadu před zavřenými vraty u vjezdu ke garážím stála dvoukolová kárka. A po rámu drátěného plotu se cosi stříbřitě lesknoucího sunulo na zem. Při bližším pohledu viděl, že zde kdosi nezvaný pilně „pracuje“.

To, co bylo zvenku opřeno o plot, byl velký hliníkový zubovitě profilovaný plech. Krytinu si v nemalém množství na kostelním pozemku dlouhodobě uložil kterýsi z farníků. Hustá vegetace a plechová výplň vrat bránila v pohledu dovnitř, a tak nebylo jasné, zda zde „pracuje“ jednotlivec, či několikačlenná parta.

Otec Vladimír, bytostně nesnášející zlodějnu, se rozhodl řešit situaci s pomocí těch, kteří mají zadržování podobných osob v popisu práce. Vrátil se domů a telefonicky kontaktoval policii v očekávání jejího rychlého profesionálního zásahu. Toho se však nedočkal.

Zloděj mezitím dokázal přemístit z jedné strany plotu na druhou již dostatečný počet plechů zhotovených z dobře placené suroviny, naložit je na kárku i dobře upevnit provazem. Pak vyrazil osamělému páteru Rudolfovi v ústřety.

Tomu nebylo než jednat. Snažil se statného ošuntělého muže přesvědčit, aby vše vrátil tam, odkud to vzal. Ten se však rozhodl, že se lupu, který ho již stál nemalé úsilí, jen tak nevzdá a vyrazil s nákladem rychlým krokem směrem ke koupališti.

Když otec Vladimír zjistil, že ve svých sedmdesáti letech muž nemůže stačit, natož ho přimět ke změně jeho rozhodnutí, a příjezdu policie se nedočkal, zkusil hledat pomoc jinde. Zastavil se u našeho

domu, kam dříve nejednou chodíval navštěvovat mé staré rodiče.

Byl jsem doma sám. Když mi stručně vylíčil, o co jde, vyrazili jsme zloděje pronásledovat společně.

Úvaha byla jednoduchá. Zloděj chce určitě plechy prodat v nejbližších Sběrných surovinách, ale páter Rudolf mu zkřížil plány. Tak se rozhodl vzít to s lupem do sběrný oklikou.

Nadějeme si ho, napadlo nás. Plán vyšel a zloděje jsme zastihli nedaleko hřiště.

Muž byl tlačení rozměrného nákladu i rychlým tempem chůze již dosti unavený. A to ho ještě čekala poměrně dlouhá cesta do kopce. Když už jsme byli dva, kdo ho neodbytně nutili ke zpáteční cestě, usoudil, že mu asi opravdu nezbyde nic jiného, než surovinu vrátit. Tak pod naším dozorem svou káru pomalu tlačil zpět ke kostelu. Občas jsem to nevydržel a s nákladem mu i trochu pomohl.

Když jsme konečně stáli před zadními vraty kostelního pozemku, vyvstal nečekaný problém. Kódový zámek, kterým byla vrata uzamčena, z neznámých důvodů ne a ne se otevřít.

V. Rudolf do kódu na otevírání zámku posléze zaskvětil i mne, ale velkou technickou zdatnost jsem neprokázal.

Tak jsme se zámek střídavě zápasili, zatímco zloděj s očividným nezájmem trpělivě vyčkával, co bude. Měli jsme sto chutí mu říci, ať to tedy vrátí na místo stejným způsobem, jakým to dostal ven. Zlodějovi se pohledem na naši bezmocnost asi dostalo jistého zadostiučinění, zvláště pak, když mu otec Vladimír prozradil i kód zámku, a on jako zkušený profesionál si s ním na rozdíl od nás rychle poradil. Hliníkové plechy se pak už brzy ocitly na místě a rozladěný pachatel se s kárkou vydal ohlédnout se po jiné kořisti.

VOJTĚCH TUREK

Z ODKAZU P. VLADIMÍRA RUDOLFA

PRAVDA PLATÍ I O PRÁZDNINÁCH

Drahé děti, bratři a sestry, drazí přátelé!

Dnes je 15. neděle v mezidobí. Sama liturgie nám vkládá slova do úst: Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství a ukaž nám svou spásu! To je to, co potřebujeme a o co prosíme.

Jsou prázdniny. Kolem sebe doma máte děti. Slunce a úsměv vám přináší úlevu, ale i starost. O tom chceme trochu uvažovat.

Nejdříve se však obracím k vám, děti. Je nezvyklé mluvit s vámi přes rozhlas a ještě k tomu teď v době prázdnin. Jak snad víte, rozhlas vysílá pro křesťany každou neděli. Tak je tomu i dnes.

V neděli se křesťané scházejí, aby společně prožívali úžasnou událost zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Jsme shromážděni v kostele Panny Marie Královny míru ke slavení této události. Kristus vstal z mrtvých. Společně budeme volat: Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste!

Dívám se na obě strany oltářního stolu a nikoho z vás (dětí) nevidím. No ano, jsou prázdniny a já jsem šťastný, že vás mohu pozdravit a ujistit, že na vás myslíme. Nám nestojí v cestě žádná vzdálenost, ani moře, ani hory.

Vy víte, že Ježíš mezi apoštoly přišel zavřenými dveřmi. Náhle byl Pán uprostřed nich a pozdravil je: Pokoj vám. A to v této chvíli dělám i já: Pán s vámi. Pokoj vám. A nejen vám, ale i vašim rodičům, babičce, dědečkovi, kamarádům i kamarádkám. Všechny pozdravujeme a zveme, aby s námi zpívali, chválili Boha a volali k němu jako k Otci.

Zpíváme píseň Bože, cos ráčil, která nám připomene, jak stará je naše víra. Nejdříve však budeme slyšet Boží slovo a pak slavít eucharistii. Kristus bude přítomen jako chléb a víno. Tato přítomnost vyžaduje čisté srdce, srdce bez hříchu. Ale jak to udělat, abychom neměli žádný hřích? Jednoduše – všeho litovat. Bůh nás zná, a my nemáme ani tak zlou vůli, jako jsme nepozorní a lhoví. Ano, litujeme toho, Ježíši, odpusť nám! Ve spravedlnosti uzírám tvou tvář. Až pročitnu, nasytím se pohledem na tebe. Každý den, každý rok, až do konce života... Po celou věčnost.

Slyšeli jste Pána Ježíše, jak zavolal dvanáct apoštolů. Začal je posílat dva a dva, aby učili lidi o našem nebeském Otci. Jsou tomu již dva tisíce let. V tomto týdnu jsme slavili svátek sv. Cyrila a Metoděje. Je tomu více než tisíc let, co přišli ze Soluně učít náš národ podle vůle Ježíše Krista. Jak vidíte, víra, ve které vyrůstáte, ve které žijeme, je stará víra. Byla dobrá pro Petra, Pavla, Jakuba, Cyrila a Metoděje... Zcela jistě je dost dobrá i pro nás.

Ani o prázdninách nemáme zapomínat na základní pravdy naší víry. Které to jsou?

1. Bůh je jeden. I v prvním přikázání Božím je řečeno: V jednoho Boha věřití budeš.

Druhá pravda: Bůh je nejvyšší spravedlivý. Vidím vás, jak jste citliví, jak registrujete každé bezpráví, které se vám stalo. Jen Bůh je nejvyšší spravedlivý.

3. Jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svatý. Otec Stvořitel, Syn Vykupitel, Duch Posvětitel. V duchu už vidím ty nejmenší, které na podzim začneme připravovat na první svatě přijímání. A toto je jedna vážná pravda, kterou musí zvládnout.

4. Bůh Syn se stal člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil. Nebo jinak: Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna...

Pátá pravda: Duše lidská je nesmrtelná. To znamená smrtí nic nekončí, ale všechno začíná. To si budete dobře pamatovat.

A šestá pravda: Milost Boží je nám ke spáse nevyhnutelně třeba. Co to znamená? Že máme žít v lásce Boží, že se máme mít rádi. Máme milovat Boha z celého srdce, z celé duše, ze vší mysli.

Můžete zkusit, jestli ty základní pravdy umíte. Ty základní pravdy o Bohu totiž platí i o prázdninách.

Já bych přidal ještě jednu: Bůh vás má všechny hrozně rád. Když na to budete myslet, neuděláte nikdy nic zlého a nic zlého se vám nestane.

Drazí bratři a sestry, milí přátelé! Hned na začátku jsem se zmínil, v jakém duchu chci, aby se nesla naše úvaha.

Všichni milujeme náš národ. Žijeme ve svobodné vlasti, ale bohužel denně se setkáváme s hlubokými kazy našeho charakteru. Tolik toužíme, aby se všechno změnilo k lepšímu, ale kde začít? U dětí! U dětí, které jsou na prázdninách.

Během školního roku je tak málo času. Rodiče pracují často do samého večera. Každý se snaží najít místo na slunci. Tak dlouho mnozí neměli žádnou šanci a teď se konečně mohou uplatnit. Čemu dát přednost? Děti máte rádi, rodiče a přátelé jsou daleko. Komu svěřujete své děti? Někteří z vás to chtějí vylepšit křesťanskou školou, výukou náboženství. S jakým úspěchem? Učitelé často nejsou na potřebné úrovni, často ani nemají víru. Ani katecheti ještě nemají potřebné znalosti. A tak se nám s tím svěřují i děti a my poznáváme, že mají pravdu.

Bratři a sestry, všichni se teprve učí a hledají způsob, jak odvést dobrou práci. Není to lehké předat víru. Musíme věřit, že časem vyrostou i katecheti formátu, který jsme zažili ve svém dětství.

Ano, všichni se učíme. Využijte prázdniny a vyprávějte dětem pravdivě, jak to bylo. Vyprávějte a čtěte jim o našich národních hrdinech a světcích. Využijte čas! Ukažte jim, jak je máte rádi! Vždyť je to především láska, která jim často chybí.

Dítě je dar nebes. Ježíš přišel na svět jako dítě. Na kolika místech v Písmu o dětech čteme až po větu Nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království.

Při křtu se opakovaně ptávám rodičů, zda si přejí, aby jejich dítě bylo šťastné. Kdo by si to nepřál? Každý to chce, ale ne každý je ochoten udělat to, co s tím souvisí.

V současné době máte možnost koupit si dobrou knihu. Je jich celá řada. V nakladatelství Portál vyšla kniha Elmara Grubera Děti se ptají na Boha. (*Připomínka redakce: Toto kázání je z roku 1994!*) Opatřte si ji, nechte si od dětí číst Bibli!

V této chvíli myslím, bratři a sestry, na všechny vaše slzy, které jste již vyplakali pro to, že vaše děti v Boha nevěří. Nejsou pokřtěné, nikdy nepřijaly Krista ve svatém přijímání. Znam

ty bolesti. Pomáháme, jak můžeme, ale není to vždy v lidských silách.

Mnoho lidí říká, že nejsou nevěřící, a ještě větší je ovšem počet těch, kteří se odvrátili od víry svých dětských let, protože ji pocítovali jako útlak, jako korzet, nelidský vzor pravidel chování.

Člověk není od přirozenosti věřící nebo náboženský. Může se jím stát. A právě to je možné na základě dosažených informací. O dítěti platí, že víra k němu nepřichází sama od sebe, že není produktem vývoje, ale vlivem příkladu dospělých, životního stylu vlastního prostředí. Proto je veskrze falešné to, co říkají někteří rodiče, že až bude dítě velké, ať se rozhodne, ať si vybere. Dítě se může stát věřícím, když je věřící okolí.

Anebo se říká: Jsi lotr, nevíme si s tebou rady, budeš chodit na náboženství! Tak si to také někteří lidé mylně představují. Zatímco dítě žije v neustálém údivu. Celý svět pro ně vzniká jako nový, zvláštní a nepravděpodobný. Všechno vidí poprvé jako právě narození. Myšlení dítěte je jako osvěžující pramen, který tryská ze skály, jako potůček čistý, průzračný a rajský. A pak vzniká otázka: Má toto myšlení, toto pronikání k tajemné podstatě věci něco společného s Bohem? Je v tom myšlení víra, nebo úžas? K tomuto problému lze říci, že nezkalené vnímání je alespoň přípravou a předpokladem pro setkání s Bohem. Otupené smysly k Bohu nedojdou.

Nejde však ještě o víc? O víc než přípravu a předpoklad? Dítě dochází k víře prostřednictvím rodičů. Otec a matka jsou pro ně bohem až do té doby, než zjistí, že i oni nad sebou uznávají jakéhosi otce a matku. Ten někdo dostává jméno. Dítě věří, že existuje. Ten někdo tvoří absolutní součást jeho dětského světa. Je jako rodiče, ale ještě větší a rozsáhlejší. Je to otec a matka na druhou, je superlativem rodičů. Takový postoj můžeme právem charakterizovat jako skutečnou víru. Základem tohoto postoje je důvěra. Dítě důvěřuje rodičům, že ho nezklamou. Někoho jiného dítě přijí-

má, protože důvěřuje svým rodičům. To je opravdová víra.

K víře dochází i u dospělých jenom skrze člověka. Jiná cesta těžko existuje. Věřím, neboť důvěřuji člověku, neboť důvěřuji tomu, kdo mi něco říká. I tomu, co říká.

Dítě zaujímá nejelementárnější a nejpodstatnější postoj důvěry, jaký může být. A zde vznikají vážné problémy – prostředí, ve kterém dítě vyrůstá. Rodina, škola, kolik potíží, kolik problémů... Kolik rodin je rozdělených, kolik rozvedených, kolika dětem chybí dobrý příklad, kolika dětem chybí láska?

Tady máte, moji drazí přátelé, šanci alespoň o prázdninách. Ať dítě obejmeme **vaše** láska, ať jim svou lásku ukáží babička a ostatní lidé kolem. V naší národní historii sv. Ludmila je tak úžasným vzorem a sv. Václav je dokladem. Ať alespoň o prázdninách dítě pozná, že se v kostele učíme milovat lidi a Boha. Láska je všemožnou i vzpomínkou na vaši lásku jednou těm dětem pomůže, jak pevně věřím, zachránit i nesmrtelnou duši.

V dnešní promluvě jsme se snažili pochopit základní pravdu, že prvními svědky víry pro děti jsou rodiče. Při minulém vysílání ze Lhotky jsme se zmínili o velké bolesti rozvedených manželství. Mnozí z vás jsou dnes velice smutni, jak málo mohou z toho, co jsem řekl, realizovat. Někdy je těžká domluva i o tom, s kým bude dítě trávit neděli. Otec nebo matka ví, že dítě kostel ani neuvidí. Rozvedený otec nebo matka žije stále ve strachu, že to, co on nebo ona postaví, bude ten druhý bořit.

Ano, jsou to dnes velice bolestné vztahy mezi lidmi. Ale máme se proto vzdát? Nebo proto přestane platit evangelium? Ne, v evangeliu bude Ježíš dál posílat své učedníky, aby hlásali dobrou zprávu. I vás rodiče bude stále Kristus posílat.

Je to neskutečné a neuvěřitelné. Bůh vás rodiče má za své partnery. Svěřil vám to nejcennější a nejdražší. Až se nám tomu nechce ani věřit. Tak Bůh počítá s člověkem. Počítá s kaž-

dou matkou, každým otcem, aby šli a těm nejmenším a hlásali, že Boží láska se stala zjevnou. Ježíš Kristus, Boží Syn že se stal člověkem. A vy si často stěžujete, že na výchovu dětí jste tak sami!

Není to pravda. Jenom jste trochu zapomněli na toho, kdo vás poslal. Zapomínáte trochu na Pána, který garantuje vaše poslání. On je zárukou toho, že bude dovedeno k cíli, že se naplní touha vašeho srdce a že uvidíte, jak dítě ve víře vyrůstá, zakládá rodinu a dál přináší radostnou zvěst těm, kterým v dobrém manželství dá život.

Dnešní evangelium je úžasné – dodává nám odvahu. Neztrácejte ji. Může se stát, že vám někdo vstoupí do cesty, jako jsme to slyšeli v čtení z proroka Amose. Když prorokoval, dělali mu potíže a něco podobného se stává i v našich rodinách. Může se stát, že vám bude dělat potíže manžel nebo manželka, ale vy vždycky musíte věřit Božímu slovu: Jdi a prorokuj svému izraelskému lidu!

Poslání, které vám svěřil Bůh, se nikdo nemůžete zbavit. A tak je to i u těch, kteří už zestárli a kterým říkáme sladkým slovem babičko, dědečku. Ani pro ně nepřestalo ještě platit poslání, které uslyšeli: Jděte a hlásejte, že se přiblížilo Boží království! Vy už rozumíte tomu, že je třeba vzít si na cestu jenom hůl, to ostatní že nemá smysl. Vy nepotřebujete hmotné statky ani peníze. Vy jste poznali, že to nejdůležitější, co máte, je vaše nesmrtelná duše. A že právě i toto nejvzácnější je třeba chránit i u vašich dětí a vnuků. U těch, na které se s láskou díváte a které pozorujete, jak vyrostli. Už chodí do další třídy, už studují... Provázejte je svými modlitbami. Váš úkol skončí teprve vašim posledním vydechnutím. Pak bude vaše práce dokončena.

Posoudit její hodnotu může jen Bůh. Neboť od něho budete přijímat odměnu za dobře vykonanou práci, za to, že jste byli pravdivými proroky, že jste dar víry předali dalšímu pokolení.

(Z kázání při rozhlasovém přenosu mše ze Lhotky 10. července 1994)

NANEVSTOUPENÍ PÁNĚ V KRALOVICÍCH

(Dokončení ze str. 7)

halekaly tak, že s naší skupinou musela mít průvodkyně dost trpělivost. V kostele se však potom opět chovaly, jak se v kostele sluší a patří.

Letošní jarní pouť do Kralovic jsme

v Plasích zakončili improvizovanou májovou pobožností. Otec Kamil ji uvedl připomínkou jedné z fresek, jež jsme chvíli před tím viděli v bývalém klášteře: Matka Boží na něm jde osušit pot cisterciákovi těžce pracujícímu na poli. I my teď můžeme, jak řekl K. Vrzal, svěřit naše starosti Panně Marii.

Zaspívali jsme Mariánské litanie a s otcem Markem se pomodlili modlitbu

Pod ochranu tvou. Než jsme si v Plasích v kostele ještě jednou zazpívali Tisíckrát pozdravujem tebe, polský kralovický farář nám na přímilivu Panny Marie, všech svatých a blahoslaveného Hroznaty, patrona plzeňské diecéze, udělil požehnání a řekl, že se těší na příští setkání. Naše odpověď „My také“ historickým kostelem doslova zaburácela.

JIŘÍ SŮVA

PASTORAČNÍ RADA FARNOSTI

Pastorační rada farnosti (PRF) se na svém zasedání **16. dubna** nejprve zabývala dalšími plány **partnerství** s farností v západočeských Kralovicích. Bylo rozhodnuto, že lhotecký chrámový sbor se zúčastní 20. května nedělní mše v Kralovicích a dopravu že uhradí naše farnost. Volná kapacita v autobuse bude nabídnuta farníkům za příspěvek na cestu. P. Kamil Vrzal se pokusí zorganizovat do Kralovic brigádu mládeže; cesta farním mikrobusem se též předpokládá na náklady lhotecké farnosti. Budou také prozkoumány možnosti naší organizační pomoci pro letní týdenní pobyt dětí z kralovické farnosti.

Programu pro školy Jak a proč křesťané slaví Velikonoce se ve lhoteckém kostele zúčastnilo asi 250 dětí ze 14 tříd Základní školy Mráčkova – většinou stejných tříd, jež se zúčastnily obdobného programu vánočního. Specifický zájem byl projeven o křížovou cestu.

Dále PRF konstatovala, že **křížová cesta** pro rodiny s dětmi v tzv. krčském lese proběhla úspěšně a za aktivní účasti a že pro přítomné znamenala silný duchovní prožitek. Takže se doporučuje zavést ji jako pravidelnou aktivitu farnosti.

Dále pastorační rada projednala závěry z 1. zasedání organizačního výboru pro přípravu oslav **70. výročí** posvěcení lhoteckého kostela. Mimo jiné diskutovala o ekonomickém zajištění jubilejní brožury

a navrhla zvážit i vytvoření její digitální varianty. Doporučila soustředění bohoslužebného i společenského programu oslav na jediný den 11. listopadu (původně se uvažovalo o sobotě a neděli), v souvislosti s některými jinými návrhy zachování standardního pořádku nedělních bohoslužeb, omezení programu kulturního odpoledne na asi 60 minut a ukončení společenského programu do 17.30 hod., aby nebyla narušena večerní mše svatá.

Další zasedání Pastorační rady farnosti se konalo **28. května**. Za účasti Karla Štamberga projednala nejprve úvahy o programu **Farní akademie** na příští období. K. Štamberg o nich hovoří v tomto čísle Věstníku v odpovědi na jednu z otázek v rozhovoru s ním v rubrice Lidé z našeho kostela.

Návštěva chrámového sboru v Kralovicích v rámci partnerství obou farností se vydařila. Brigádu mládeže otec Kamil připravil na 10. června. A s organizací pro letní pobyt kralovických dětí pomohou Šárkovi.

Dále PRF jednala o **rekonstrukci** vitráží. Vzala na vědomí, že grant Magistrátu hl. m. Prahy na rekonstrukci v presbytáři ve výši 1,2 miliónu Kč je těsně před schválením (podle sdělení zapisovatele PRF *pražské zastupitelstvo 31. května grant schválilo*). Grant Úřadu Městské části

(ÚMČ) Praha 4 ve výši asi 745 000 Kč byl též schválen.

K dokončení rekonstrukce vitráží by mělo dojít v letním období tak, aby skončila do 31. srpna. Výměna ventilátorů v presbytáři se připravuje současně s rekonstrukcí vitráží. Přisávání vzduchu do zadní části kostela se zatím řešit nebude. Dojde na ně až podle zkušeností s provozem odsávacích ventilátorů v presbytáři.

Pokud jde o rekonstrukci farní budovy, jak ji navrhl architekt L. Martinek, bylo rozhodnuto, že se jí pastorační rada bude věnovat na svém zasedání 25. června. Do té doby se členové PRF seznámí s příslušnými plány.

Letní slavnost farnosti v Církevní mateřské škole Studánka byla naplánována na neděli 17. června.

Dále se PRF opět zabývala **70. výročí** kostela. Vyjádřila přání, aby jubilejní výstava zahrnovala nejen historii farnosti, ale i její současnost. Dala v úvahu, aby s Evou Kocmanovou na přípravě výstavy spolupracovala Jitka Bartošová. Rada také akceptovala návrh jubilejního výboru na program v neděli 11. listopadu a náklad brožury k výročí 1500 kusů.

Vzhledem k mnoha očekávaným akcím se Pastorační rada farnosti po prázdninách sejde hned v pondělí 3. září.

(h+s)

PŘIPRAVUJEME SE NA 70. VÝROČÍ

Ve středu 28. března se za předsednictví pověřeného člena Pastorační rady farnosti Tomáše Hroudy a přítomnosti Evy Kocmanové, Evy Maruškové, Jiřího Sůvy, Věnceslavy Svobodové a Vladimíra Turka poprvé sešel organizační výbor k 70. výročí posvěcení našeho kostela. Na druhém zasedání 19. dubna se k němu připojila Eliška Lébllová a na třetím 29. května ještě Ludvík Brokeš a Jaroslava Danielová.

Nejprve vždy výbor jednal o přípravě **výstavy** o historii lhoteckého kostela. Výstava, pro níž začala historické podklady shromažďovat E. Kocmanová, by se od začátku září měla konat v kapli Božského Srdce Páně. Přibližně z poloviny by však měla pojednávat též o současnosti farnosti. Na třetím zasedání organizačního výboru bylo rozhodnuto o spolupráci při realizaci požádat Jitku Bartošovou. Výbor také zkoumal možnosti obohatit výstavu o promítání audiovizuálních programů.

Evžen Šárka ve spolupráci s E. Kocmanovou připravuje k výročí **brožuru**. Její kapitola o současných aktivitách ve far-

nosti by měla být využita též k vytvoření letáku, který by byl přílohou některého čísla Věstníku, anebo byl k dispozici k rozebrání v zadní části kostela.

Na květen E. Marušková připravila recitaci básně Václava Renče **Pražská legenda**. O jejím uvedení píšeme na jiném místě Věstníku.

Na **posvěcení**, jež se bude slavit v neděli 11. listopadu v 10 hodin, bude s přihlédnutím k partnerství naší farnosti s Kralovicemi pozván plzeňský biskup František Radkovský. Pozvání by měli být i kněží, kteří působí v naší farnosti, a samozřejmě rovněž kralovičtí farníci.

K úvahám o tom, zdali pro jubilejní posvěcení nezískat i nějaké pouťové atrakce, se organizační výbor usnesl, že by to vzhledem k malému prostoru u kostela, nevyzpytatelnému listopadovému počasí, vzhledem k jejich krátkodobému, vlastně jen půldennímu, využití a konečně i k dobrým vztahům farnosti se sousedy nebylo vhodné.

Ač se původně uvažovalo o oslavách dvoudenních, nakonec bylo po diskusi zvažující výhody a nevýhody obou řešení

doporučeno soustředit všechny hlavní jubilejní akce do jediného dne, na neděli 11. listopadu. A ačkoliv budou pozváni i oficiální hosté (zástupci arcibiskupství, radnic apod.), všechny akce budou přístupné každému, kdo o účast na nich bude mít zájem.

Mše svatě budou v neděli 11. 11. slouženy v obvyklých nedělních časech, slavnostní mše v 10 hodin. Na 14.30 hod. je do kostela naplánováno kulturní odpoledne s krátkou přednáškou o místu chrámu v obecní komunitě a s hudebním programem. Po něm bude v kapli Božského Srdce Páně podáváno občerstvení. Výbor konstatoval, že k organizačnímu zajištění odpoledního programu bude potřeba asi deset lidí.

Výbor k 70. výročí kostela rovněž uvažoval o vydání jubilejních pohlednic, ale jak se ukázalo, na faře je ještě dostatečná zásoba pohlednic dřívějších. A zabýval se též propagací lhoteckého výročí.

Příští zasedání organizačního výboru bylo naplánováno na úterý 28. června na 19. hodinu do sálu sv. Václava. (red)

JEŠTĚ JEDNOU O LHOTECKÉ POUTI DO SVATÉ ZEMĚ

KVĚTNÁ NEDĚLE V JERUZALÉMĚ

Jeruzalém jsme navštívili hned ze začátku naší poutě a potom poslední den – na Květnou neděli. Ještě než jsme odjeli, jsem se moc těšila na tuto nabízenou možnost. Snažila jsem si představovat, jaké to asi bude a jak se mi podaří vše vnitřně prožít. Přiznám se, že moje představy byly úplně jiné, než jaká pak byla skutečnost.

Ráno na Květnou neděli jsme odjeli do Jeruzaléma na Olivovou horu. Nejdříve jsme se za poměrně velkého větru z hory podívali na různá místa města a potom jsme prošli zde a v Getsemanské zahradě místa spojená s životem Ježíše.

Mši svatou jsme měli v Bazilice národů. Před oltářem tam je kus skály, kde se podle tradice měl Ježíš modlit v Getsemanské zahradě před svým zatčením a kde vlastně začalo Kristovo utrpení.

Prožívání mše na tomto místě se mě velice dotklo. Touto bohoslužbou jsme zahájili Svatý týden, kdy si připomínáme vše, co pro nás Ježíš vykonal. Uvědomila jsem si, že zde je to místo, kde bojoval se strachem, obavami a kde se na druhé straně dal Otci plně k dispozici. V tu chvíli se mi promítlo, jak mě musí mít Ježíš rád, když všechno to vlastně prožíval kvůli mně. Jak ho musely trápit takové ty moje každodenní nevěrnosti, kdy dávám přednost malichernostem, pohodlí před tím, co on v té chvíli ode mne očekává, a jak málo důvěřuji tomu, že každou mou situaci má ve svých rukách.

Po poledni jsme na Květnou neděli navštívili ještě Zeď nářků. U ní jsem si uvědomila, jak je úžasné, že po celém světě je hodně kostelů, kde je Pán s námi v eucharistii, a jak to musí být pro pravověrného žida těžké, když přesto, že po světě jsou synagogy, z chrámu, který jediný byl v Jeruzalémě, zbyla jen jedna zeď.

Potom jsme se vrátili na Olivovou horu, abychom očekávali průvod s palmovými ratolestmi. Průvod se proti očekávání poněkud opozdil. Vpředu v něm kráčelo několik skupin skautů, potom už šli věřící různých národností. Jednu chvíli se přidala i naše skupina. Nejdříve jsme postupovali velice pomalu až k místu, kde cesta vedla s kopce. Už vlastně předem jsme byli vybízeni, abychom se drželi

pohromadě. To však v tuto chvíli bylo dosti obtížné, zvláště pro starší poutníky z naší skupiny. Pod kopcem jsme se z průvodu oddělili a už jsme jenom přihlíželi. Nakonec v průvodu šel jeruzalémský patriarcha a další církevní představitelé. A za nimi už jen policie na koních. Samozřejmě na průvod i na místa všude okolo dohlížela policie a vojsko. Přesto jsem si uvědomila, jak málo stačilo, aby brzy po volání Hosana přišlo Ukřížuj. Chceme-li Krista následovat, musíme v našem životě počítat i s takovýmito projevy.

Největší dojem z celé pouti – nejen z Jeruzaléma – však mám z toho, že jsem se i já mohla pohybovat po místech, kde žil i kudy chodil Ježíš Kristus. ANNA MAREŠOVÁ

CO BY MNE ANI VE SNU NENAPADLO

Také já jsem se mohla s lhoteckou farností zúčastnit jarního poutního zájezdu do Svaté země. Děkuji Bohu, že mě tam dovedl, neboť jsem již starší a z delších cest mám strach. Proto jsem dost váhala, zda mám jet.

Zážitky, které jsem si ze Svaté země přivezla, jsou nezapomenutelné. Získala jsem konkrétní představu o místech, kde se Ježíš narodil, kde Svatá rodina žila, kudy chodil a kde pak v dospělosti působil. Uvědomila jsem si rozdíl mezi charakterem krajiny Judska, spíše hornaté a vyprahlé, a úrodné Galileje, plné zeleně, palem a vinohradů.

V živé paměti mi zůstane obnovení křtu v Jordánu, které nám zprostředkoval otec Kamil, nebo obnovení manželských slibů v Káni Galilejské.

Velmi silným zážitkem pro mne byl Jeruzalém. Procházeli jsme jím na počátku naší poutě, kdy jsme Damašskou bránou vstoupili do starého města a po Via dolorosa postupně procházeli místy, kudy kráčel náš Pán při potupné cestě na Golgotu.

Do města jsme se potom vrátili ještě poslední den naší cesty, na Květnou neděli, kdy jsme se odpoledne zúčastnili průvodu s ratolestmi. Skutečnost, že jsem byla na Květnou neděli v Jeruzalémě, na mě hluboce zapůsobila, neboť by mne ani ve snu nenapadlo, že se jednou procesí s ratolestmi osobně zúčastním. A i když jsem se v závěru cesty cítila trochu unavená, byla jsem šťastná, že jsem celou pouť

s tolika silnými prožitky mohla absolvovat. Bohu za to dík. Pouť vřele doporučuji všem, kdo dosud ve Svaté zemi nebyli. MARIE KOŘÍNKOVÁ

OD TURISTY K ÚČASTNÍKOVI

Pátý den před Velikonocemi vjel Ježíš triumfálně do Svatého města. Cesta dlouhá skoro tři kilometry vedla z Betánie kolem Betfage přes Olivovou horu. Nebyla to pro něj cesta neznámá. Několikrát tudy šel, když předtím navštívil Jeruzalém. Je to hora, z které je možné zhlédnout celé město včetně chrámové brány. Z té onoho rána proudily k Olivové hoře sváteční poutníci, neboť se po celém Jeruzalémě roznesla zvěst: Přichází prorok z Nazareta!

Evangelista Matouš píše: Po celém městě nastal rozruch. Zástupy lidu připravovaly Ježíši jednu poctu za druhou. V rukou s palmovými ratolestmi, které symbolizovaly touhu po politické nezávislosti, neustále hlasitě provolávaly: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Páně. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“

Náboženské i politické očekávání lidí bylo velké. Ježíš věděl, že jde o tragické nedorozumění. Proto odpověděl na nesprávné očekávání davu naprosto opačným postojem – do města vjížděl na oslu.

Tuto událost jsem si zvláště silně uvědomoval, když jsem letos na Květnou neděli procházel místa, kde se odehrály poslední dny Muže z Nazareta. Vše, co se tehdy odehrálo, mi přímo na místě přišlo natolik skutečné, jako bych byl toho svědkem. Neprožil jsem na těch místech nějaký zvláštní zážitek, ale už to, že jsem to mohl vidět a zakusit tu atmosféru, je pro mne cenným podnětem k prohloubení velikonočních událostí.

Na jaře jsem byl v Izraeli turistou, ale těší mě, že jím nejsem ve velikonočním příběhu a že mohu být skrze viru přímým účastníkem všeho, co Ježíš prožíval před 2000 lety. A to je pro mě největší přínos. P. KAMIL VRZAL

OHLASY

SDĚLENÍ

Vážení čtenáři Věstníku! V souvislosti s poutním zájezdem do Svaté země byl ve Věstníku č. 3 – květen otištěn článek s názvem „Bůh byl všude s námi“. **Nejsem autorem tohoto článku.** ČERTOK

15. 05. 2007

Poznámka redaktora: Článek byl podroben redakční úpravě obvyklé u novin a časopisů pro veřejnost, tedy bez následné autorizace upraveného textu. Ta se dělá obvykle jen u vědeckých nebo odborných periodik nebo článků. (sů)

• **TŘETÍ LHOTECKÁ POUŤ** do Svaté země a na Sinaj se uskuteční ve dnech 21.–29. října 2007 za duchovního vedení P. Bedřicha Vymětalíka. Přihlášky se přijímají do 14. července v sakristii. (r)

Ahoj, KLUCI a HOLČÍČKY

určitě v létě nikde nezabloudíte, ani nespadnete do potoka. V lese si dělejte cestu ze šišek, na louce z kopretin.

A co se dá o prázdninách všechno dělat? My kostelní svíce to máme vymakané. Sbíráme borůvky a natíráme si fialové fousky. Taky lezeme na stromy a hledáme v dálce světýlko z perníkové chaloupky. Ve vodě plaveme jako žáby, abychom zmátly vodníka, kdyby tam náhodou na stromě zašival své mokré roztrhané ponožky.

Aby Vám léto krásně začalo, posílám Vám pohádku – pravou vodnickou. Užijte si prázdnin, a ať budete kdekoliv, neztraťte cestu! Neztraťte cestu k maminkám a tatínkům, ale taky neztraťte cestu do kostela. Když někde na výletě uvidíte nějakou kapličku nebo kostelíček, vzpomeňte si na Pána Ježíše a v duchu ho pozdravte! V tu chvíli si poskočíme my kostelní svíce radostí a budeme vědět, že naše děti ze Lhotky se ve světě neztratily.

Na shledání po prázdninách se těší Váš

KRISTIÁN

O KVÁKAVÉM VODNÍKOVÍ

U strmé stráně, kde se i borovice bojí, aby nespady, byl od nepaměti rybník Zeleňák. No rybník – spíš taková brčálová louže, celá zarostlá lekníny a orobincem. Ale zvířátka i lidé z vedlejší vesničky byli na svůj rybníček zvyklí a měli ho docela rádi. Zvířátka se tam mohla do sytosti napít vody, a tak se stávalo, že k večeru na jedné straně rybníka pil vodu koloušek s maminkou laní, na druhé celá liščí rodinka. A v rákosí čekal divočák, aby taky mohl uhasit žízeň. Děti se rády v zimě na rybníku klouzaly a v létě ležely na břehu a pozorovaly vážky, které na hladinu nalétávaly jako malé žihané stíhačky.

Jednou, již to bylo hodně pozdě večer, měsíc už byl na obloze pěkně vysoko, se od lesa klátila taková divná postava, celá pokrivená. Chraptilo to, šaty na tom visely jako na panáku, z botek mu všechny tkaničky už dávno utekly. To si vodník Tkalounek hledal novou vodu, jak se mezi tou vodnickou cháskou říká. Dlouho žil v tůňce u klavového mlýna. Protože to byl jenom takový malý vodnický rošťák, vycházel s panem otcem z mlýna po dobrém. V suchém roce se dokonce snažil na mlýn posílat co nejvíc vody, aby lidé vždy včas mohli semlít mouku na chléb a posvícenské koláče.

Ale i mezi vodníky musí být pořádek. Když vodník pobývá na jednom místě tři sta let, musí uvolnit místo mladšímu, silnějšímu vodníkovi a jít si hledat nějakou klidnější vodu. A tak vodník Tkalounek bloudil krajinou už

celý měsíc, ale žádná pořádná vodnická voda nebyla k nalezení. Buď byly rybníčky obsazené, nebo tak špinavé, že by tam dýchat nemohl ani vodník. Některé řeky byly plné lidí, co jezdí na lodích, a do některých řek lidé něco vypouštěli a ta voda snad ani nebyla modrá, ale celá červená a fialová a dost příšerně páchla. Vodník Tkalounek vždycky zakroutil hlavou nad těmi nepořádky a pokračoval v cestě dál.

Tu noc se ocitl, už docela unavený, na kraji lesa u strmé stráně. Z dálky se mu zableskla hladina rybníka Zeleňáka. Vodník se pomalu a opatrně přiblížil k rybníčku. Napřed ho očuchal. Rybník voněl po docela zdravé vodě. Zašplouchal svou packou na hladině, aby upozornil veškeré obyvatele rybníka, že přišla návštěva. Na hladinu vykouklo jenom několik kapříků a jeden starý sumec. A pár žabáků mu ze břehu kváklo na pozdrav. To snad není ani možné, že rybníček je prázdný, pomyslel si Tkalounek. Vlezl pod hladinu a zkoumal dno, jestli by tam mohl provozovat vodnické řemeslo. Po pravdě moc toho neviděl. Rybníček byl sice

volný, ale tak zarostlý, že jeho jméno Zeleňák úplně vystihovalo, jak to s ním vypadá. Tak volno by tu bylo, mlaskl si vodník Tkalounek, ale práce tu bude taky dost, to je tedy pravda. Ale vždyť já ještě nepatřím do starého železa, dám se do toho a rybník vyčistím. Jak si usmyslel, tak taky udělal. Celý příští týden si zvířátka myslela, že v rybníku snad bydlí velryba. Pořád to tam šplouchalo, cákalo, orobinec a tráva litaly z rybníčku ven.

Po týdně lidé z vesničky blízko rybníka uslyšeli večer takové podivné kvákání. Vypravili se na obhlídku a podívejme se! Rybník Zeleňák byl celý čistý, jenom v rohu pro okrasu kvetlo pár leknínů. A na nejbližší vrbě kvákal zelený vodníček a popíjel z malovaného hrnečku svůj večerní bylinkový čaj. Byl velice spokojený. Rybník vyčistil a vodnický byteček si upravil tak krásně, že i stará štika musela uznat, že teď se budou mít v rybníku o moc lépe než dříve.

A tak, děti, když někdy uslyšíte večer od rybníka kvákání, nebojte se! To si jenom žáby a vodník Tkalounek povídají a je jim spolu moc dobře.

JDĚTE DO CELÉHO SVĚTA

Poslední květnovou středu čekalo na děti, které chodily po celý rok na náboženství, překvapení. Byla pro ně připravena hra v prostoru před kostelem. Úkolem bylo najít deset obrázků a otázek a správně na ně odpovědět. Odpovědi si děti napsaly na papír, a potom společně doplnily do obrovské křížovky, která byla na tabuli v kostele. Tajenka byla Jděte do celého světa. Po vyluštění předal P. Bedřich Vymětalík dětem vysvědčení a spolu s otcem Kamilem Vrzalem jim na prázdninovou i životní cestu požehnal. Na závěr děti pozval na sladké překvapení, které na ně čekalo v sále sv. Václava.

K požehnání a přání pěkně prožitých prázdnin se připojují všichni katečeři.
M. Š.

Stránku pro děti připravila

Hana Stehlíková

MODLITBA ŘIDIČOVA

Dopřej mi, Pane, pevnou ruku a jisté oko. Dej, ať vždy řídím s pocitem odpovědnosti a nedovol, abych někoho přejel. Ty jsi dárce života, dej mi prosím, abych žádným svým skutkem nezničil nebo nepoškodil tento dar. Kéž vždy pomáhám každému, kdo mne potřebuje. Nedovol, Pane, aby mne ovládla záliba v nezřízené rychlosti. Kéž se vždy těším z krásy stvořeného světa, kéž jedu svou cestou vždy klidně vyrovnan a pln radosti a kéž bez nehody dojedu k svému cíli. Pane, průvodce můj na mých cestách, pomáhej mi.

Italský kněz LUIGI STEFANI napsal tuto modlitbu pro řidiče v 30. letech 20. století

LHOTECKÁ KAPLIČKA

Poslední a jedinou památkou na původní obec Lhotka je kaplička sv. Petra a Pavla v ulici Ve Lhotce, u vilky číslo 587/8, v souběhu ulic Ve Lhotce a Růženínské. Je vzdálená asi 300 m na jihozápad od kostela Panny Marie Královny míru a leží při hranici městských částí Praha 4 a 12. Podle pamětníka pana Knittla tam po druhé světové válce byla pobožnost Božího Těla.

Okolo této malé sakrální stavby je dřevěný plůtek, uvádí kniha Praha 4, vydaná roku 2001 nakladatelstvím Informatorium.

Kaplička je drobná stavba s trojúhelníkovým štítem a segmentově zaklenutou nikou. Po stranách niky jsou pilastry. *(Poznámka redakce: Nika je pravoúhlý nebo okrouhlý výklenek v tloušťce zdi, pilastr plochý hranatý výstupek ve stěně, mající především dekorativní funkci.)* Na vrcholu stříšky s pálenou krytinou je kovový křížek. Ve výklenku je mozaikový obraz apoštolů Petra a Pavla. Na zdivu je štítek s nápisem „Kaplička sv. Petra a Pavla byla obnovena r. 1987 starousedlíky.“ Jak uvádí členka pracovní skupiny pro přípravu akcí k 70. výročí postavení lhoteckého kostela Eva Kocmanová, zasloužila se o to hlavně bývalá katechetka B. Čištecká.

Kaplička byla údajně postavena asi dvacet let po napoleonských válkách na jejich památku. Dnes je v těsném sousedství panelových domů. Poblíž ní je ještě stará studna s velkou pumpou. V těchto místech bylo lhotecké náměstí nebo spíše náves. Nebyla velká, ale měla svůj půvab. Uprostřed prostranství prý stávala lípa, podle jiných zdrojů jilm. Pod stromem býval ještě pomníček padlým z první světové války. Je zajímavé, že náves, která většinou tvoří střed obce, byla ve Lhotce na jejím kraji.

Text a snímek E. K.

• **JEDENÁCTÁ NEDĚLE V MEZIDOBÍ** – 17. června – měla na Lhotce obzvláště bohatý program: kromě tří obvyklých mší svatých se v 11 hodin konala informační schůzka pro rodiče, jejichž děti pojedou na letní chaloupku, v 15 hodin v Církevní mateřské škole Studánka zahradní slavnost farnosti, a v 16.30 hod. k 70. výročí posvěcení našeho kostela koncert mladých japonských hudebníků. (red)

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4.

Redakční uzávěrka příštího čísla (záříjového) bude v neděli 5. srpna. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu suva.jiri@seznam.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).

Náklady na vytištění jednoho výtisku tohoto čísla činily 16 Kč.

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka

Telefon: 241 490 910, 241 490 913

E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz

Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti kromě prázdnin první neděli v měsíci v 10 hod.

Mše svatá s doprovodem beatové kapely poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (májové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁRNÍ

Každé úterý od 17.00 do 17.30 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svaté v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svátost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svátost oltářní při mši svaté dvakrát denně, na požádání i jindy.

Svátost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svátost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči, Domově důchodců v Sulické ulici a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubově ulici.

Svátost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých v pátek v 19.15 hod.

„Spolčo“ pro mladé v neděli v 19.15 hod.

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v sále sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v sále sv. Václava. Telefon: 222 963 854.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v lichém kalendářním týdnu mše svatá v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVĚ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.